

Generaal PIRON getuigt over Field-Marshal MONTGOMERY...

De 1^e Belgische Brigade maakte deel uit van de 21^e Legergroep, toen zij tot stand gebracht werd in Engeland en dat was, op zijn minst gezegd, een hele eer voor deze Brigade. Een eer, een aanmoediging en een hoop, want er werd gefluisterd dat deze Legergroep — die beroemdheid zou verwerven — geroepen was het Europees vasteland te bestormen.

Toen, op zekere dag van de maand December 1943, officieel medegedeeld werd dat Generaal Sir Bernard Montgomery het bevel zou voeren over deze Groep, stond het bij iedereen vast dat de D-dag niet ver meer verwijderd was.

Voor ons kwam het er op aan ons meer en meer te trainen, en ons aantal te doen aangroeien. Dat was geen gemakkelijke taak daar de Duitsers een strenger toezicht uitoefenden op de Pyreneeën en de ontvluchtelingen uit België steeds moeilijker maakten. Cok moest de War Office er kunnen toe bewegen worden ons in te schakelen in de actieve operaties.

Wij drongen aan en mochten op de steun rekenen van dhr. Eerste-Minister Pierlot. De uitslag zou dan ook gunstig zijn.

Ik meen ook te weten dat Maarschalk Montgomery hierbij zijn woordje te zeggen had. Hij begreep maar al te goed dat het niet zou gepast hebben mannen achter te laten waarvan het ideaal, waarvan het éinig ideaal was, en zulks sinds maanden, te mogen deelnemen aan de bevrijdingsstrijd van hun land.

En de D-dag brak aan. Montgomery, de overwinnaar, bracht zijn troepen aan wal. De Duitse divisies werden, de ene na de andere, uiteengedreven en vernietigd in deze roemrijke strijd van het bruggenhoofd. Men voelde dat het beslissend uur naderde.

Een prachtige dag in Juli. Na een laatste proef-maneuver, werd bevel gegeven in te schepen. Koortsachtig werd alles voorbereid.

Pas ontscheept of wij werden in lijn gesteld onder bevel van de beroemde 6th Airborne Division.

Anderen hebben de veldslagen beschreven alsmede onze zegenrijke vooruitgang langs de Normandische kust. Op 1 September, aan de spits van de 49^e Divisie, kwamen wij in contact met de vooruitgeschoven groepen van Le Havre. Wij gaven ons toen nog geen rekenschap van de snelle vooruitgang der Engelse en Amerikaanse troepen naar België toe.

Montgomery had de Belgen niet vergeten. Op 1 September, 's avonds, kwam er een bevel toe, zich zo snel mogelijk in de richting van Arras te begeven. Op 3 September, 's namiddags, hadden wij de eer de Belgische grens over te steken met de « Guards » en dat was de optocht naar Brussel, de hoofdstad die ons op ongelooflijke wijze zou ontvangen.

Op 7 September werd ik ten Stadhuis van Brussel geroepen, want de Maarschalk had er aan gehouden dat ik hem, persoonlijk, zou voorstellen aan dhr. Van de Meulebrouck, en aan de Overheden van deze stad.

Het was een nieuwe hulde, gebracht aan de 1^e Brigade.

Alhoewel het bezoek geheim was gehouden duurde het niet lang of een massa volk stond op de Grote Markt. Zij had lont geroken door het oprukken van een kolom Belgische pantserwagens en had de legendarische beret herkend.

De Maarschalk werd geweldig toegejuicht door de Brusselse bevolking. Hij bedankte mij voor hetgeen wij verwezenlijkt hadden in Normandië en hij gaf ons de toelating verder te strijden onder zijn bevel. Leopoldsburg, Bree, Maeseik, volgden elkander op. Dan de lange dagen aan het Kanaal te Wessem alwaar wij, met weinig manschappen, de verbinding verwezenlijkten tussen de Britse en Amerikaanse legers.

Op 17 November, gans uitgeput, werden wij afgelost en op rust gesteld te Leuven.

Hier volgt de tekst van de brief die ik op 17 November 1944 van de Maarschalk mocht ontvangen :

Mijn waarde Kolonel,

Op het ogenblik dat uw eenheid zich uit het gevecht terugtrekt om een welverdiende rust te genieten, houd ik er aan mijn voldoening uit te drukken over de wijze waarop uw officieren en uw troepen zich gedragen hebben tijdens de veldslag.

Ik koester de hoop dat, tijdens deze rustpoos, de meeste uwer officieren en manschappen in verlof zullen kunnen gaan. Na dit verlof en een periode van intensieve training, druk ik de wens uit dat U opnieuw de strijd tegen de vijand zult kunnen aanvatten.

*Uw toegenegen
B. L. Montgomery,
Veldmaarschalk.*

Weldra werden onze rangen aangevuld door een 2000-tal jonge vrijwilligers, die allen uit de Weerstand gesproten waren. Gestaald door een ijzere wil waren zij weldra gereed om ten strijde te gaan.

De Maarschalk leverde, eens te meer, het bewijs dat hij ons niet vergat. In Maart 1945 kwam hij op bezoek tijdens een plechtigheid op de Grote Markt te Brussel en overhandigde eretekens aan enkele veteranen.

Maar men voelt weldra dat het Hitleriaans beest uitgeput is. Het is tijd om in linie te treden, zo onze jongeren nog de vuurdoop willen doorstaan.

Ik richt een schrijven tot de Maarschalk, hem zeggende dat wij klaar staan voor de strijd en steeds zijn bevelen zullen volgen.

Deze voetstappen mochten met succes bekroond worden, en de 1ste Brigade « Libération » trok naar het front in Nederland, op 3 April 1945, onder bevel van de 21ste Legergroep.

In November 1945, terwijl de Brigade een sector bezet in Duitsland, krijgen wij opnieuw het bezoek van de Maarschalk. Hij blijkt in alles belang te stellen : inkwartiering, klederen, onderricht. Niets ontsnapt aan zijn oog. Zijn raadgevingen zijn gepast. Deze machtige soldaat weet hoe hij de mannen moet aanspreken.

Nu heeft Maarschalk Montgomery de verantwoordelijke plaats van Stafhoofd van het Imperiaal Leger ingenomen. Zijn aktiviteit laat zich in alle werkdelen gevoelen. Zijn studies worden overal verspreid en nog immer kunnen wij nut trekken uit zijn ervaring.

Ziedaar welke de betrekkingen waren tussen Veld-Maarschalk Montgomery van Alamein en de 1ste Brigade « Libération ».

Het is dank aan hem dat wij ons ideaal van 1940 konden verwezenlijken : strijden onder Belgische vlag voor de bevrijding van het Vaderland.

En dat vergeten wij nooit.

Jean Piron D.S.O.